

der navnlig hævdede sig Stemmer for at forene saadanne Bestemmelser med det da foreliggende Lovforslag. Under Forhandlingerne i det Udvalg, som derefter blev nedsat angaaende hiint Lovforslag, er det nævnte Spørgsmaal yderligere blevet drøftet, og Resultatet deraf har været, at Udvalgets Medlemmer have erkjendt det for ønskeligt, at der idetmindste blev gjort et Forsøg paa at tilveiebringe nogle Forandringer i Jagtlovgivningen. Jeg har i Genhold dertil besluttet mig til at gjøre et saadant Forsøg, og jeg skal nu tillade mig nærmere at forklare Indholdet af det Lovforslag, i den nævnte Retning, som jeg herved har den Ære at indbringe, hvilket jeg derhos troer at maatte gjøre noget udførligere, da jeg ikke kan forelægge Lovforslaget med trykte Motiver. — De vigtigste nu gjældende Bestemmelser angaaende Jagtretten og angaaende Jagtens Udøvelse indeholdes jo i Forordningen af 20de Mai 1840 og i Loven af 25de Marts 1851. Den nævnte Forordning, og den nævnte Lov have bestemt, at der for ulovlig Jagt, det vil sige for Jagt, udøvet paa Gnemærker, hvor den, der udøver den, ikke har Ret til at udøve den, skal betales en vis Bøde. I Forordningen af 1840 bestemtes denne Bøde for den, der blev antruffen under saadanne Omstændigheder, at det maatte ansees for givet, at han havde villet udøve ulovlig Jagt, selv om han ikke overbevistes om at have sældet noget Stykke Vildt, til en Størrelse af fra 20 til 100 Rd., men ved Loven af 1851 blev Bøden nedsat til et Beløb af imellem 5 og 50 Rd. — Heri troer jeg det nu ikke rigtigt at gjøre nogen Forandring. Ved Forordningen af 1840 blev det imidlertid endvidere bestemt, at der skulde gives en Til-lægsbøde for hvert enkelt Stykke Vildt, som den, der udøvede den ulovlige Jagt, havde sældet, og der opførtes saadanne særlige Mul-ter for 26 forskellige Arter af Vildt. Det forekommer mig, at disse sidste Bøder i det Hele taget ere alfor høje, og at der derhos

heller ikke er tilstrækkelig Anledning til at beholde nogen særskilt Bøde for en heel Deel af de i Forordningen af 1840 opførte Arter af Vildt. Jeg foreslæer derfor i det Lovfor-slag, som jeg herved tillader mig at indbringe, aldeles at stryge den særskilte Bøde for de 13 af de omtalte 26 Arter af Vildt, altsaa netop for Halvdelen af dem, endvidere kun at beholde den ældre særskilte Bøde for een Art og betydelig at nedsætte den for de øvrige 12 Arter. Den ene Art Vildt, for hvilken jeg troer det rigtigt at beholde den ældre Bøde, er Fasanen. Denne Fugl trives nem- lig ikke i Danmark uden med Understøttelse af Fasanerier, men disse ere meget kostbare at holde, og den, der har besøst et saadant Fasaneri, har derfor ogsaa et særegt Krav paa, at man ikke styder hans Fasaner. Det at styde en Fasan paa en anden Mand's Eiendom er i Virkeligheden ikke meget forskjelligt fra at anstille Jagt i hans Hønjegaard. Det forekommer mig saaledes som sagt rigtigt at beholde den ældre Bøde for ulovlig Jagt paa Fasaner, og det saameget mere som den er gjentagen i Loven af 1851 for Amagers Bedkommende. For de øvrige 12 Arter af Vildt foreslæer jeg derimod, som de Herer ville see, en meget betydelig Nedsættelse af de særskilte Bøder. De særskilte Bøder, som findes fastsatte i Forordningen af 1840, gaae fra 40 Rd., hvilket er det højeste Beløb, ind- til 5 Rd., der er det laveste. Jeg foreslæer at sætte Grænsen mellem 20 Rd. og 1 Rd. Dernæst foreslæer jeg som sagt aldeles at af- staffe de særskilte Bøder for 13 Arter af Vildt, idet det nemlig forekommer mig, at de ere aldeles urimelige, naar hen sees til Beskaf- fenheden af de Arter af Vildt, for hvilke disse Bøder bestemmes. Der er saaledes for at have sældet en Kramsfugl fastsat en særskilt Bøde af 5 Rd. En Kramsfugl er vel 8 —12 Sk. værd, og en Bøde af 5 Rd. for at have sældet den staaer ikke i noget rimel- ligt Forhold til den derved begaaede For-